

Publicerad 2011-10-12 09:32 av Aaxel

Upplöst

känslan av att jag flyter bort
ett oljebälte
giftigt för min närmaste omgivning
och som långsamt löses upp
från kanterna
och inåt

min yta skimrande
en solnedgångshinna
vackrare
skörare
för varje guppande våg

minnet
hur jag en gång låg
under jorden
varm och definitiv
fylld av energi
ouppfylld
av frost och sol
och något så alldagligt som kanske
doften av pizzasallad
omärkt
av klimatet

det allt hårdnande
sägs det

jag stelnar
liksom de ärrade klipporna i havsbandet
ismanglad
min historia
intryckt i mig
fastnar på mig

men de tysta måsarna
som glänser i motljuset
bär också på
ett löfte

en förtröstan i att bli ett med något annat
att bli upplåst
uppdyrkad
upplöst

men det är alltså kallt

kallt i vattnet

och

kallt att försvinna

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aaxel med Poeter.se id #30825 innehar upphovsrätten